

Stummerné Nagy Ágnes református beosztott lelkész nő igehirdetése
(Sopron, 2020. június 7., este 18 óra)

A Lélek harca

A mi segítségünk, és minden reménységünk Istenben van, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten. Ámen

Kezdő (fennálló) ének: 243. dicséret 1. verse: „Téged, ó Isten, dicsérünk, Téged Urunknak vallunk”

Derekas ének: 27. zsoltár 1-2., és 6-7. versek: „Az Úr Isten az én világosságom”

Lekció: Pál apostolnak az Efezusiakhoz írott levele 6,10-17

„Végül pedig: erősödjetek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek fel Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére. Vegyétek fel mindezekhez a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely Isten beszéde.”

Imádság: Örökkévaló Istenünk! Áldunk és magasztalunk azért, hogy megállhatunk a Te hajlékodbán, hogy hálát adjunk az elmúlt hét áldásaiért, a ma confirmált fiatalokért, családjukért, és ennek a testvéri közösségnek befogadó szeretetéért. Köszönjük, hogy ma este, így napenyészetkor is meghallhattuk a Te személyes hívásodat, aki úgy szeretsz bennünket, ahogy vagyunk. Olykor háborúságokkal a lelkünkben, máskor áldott meglepődöttségben. Köszönjük, hogy szereteted oly mérhetetlenül gazdag, oly türelmes, hogy újra és újra összegzi bennünk: nekünk sohasem test és vér ellen van tusakodásunk, hanem Neked szembefordító erők és hatalmak ellen. A mennyei magasságból gyalázatosan aláhulló, a sötétség világának torzlelkű urai ellen. Áldott légy, hogy ezekben a harcokban nem hagysz magunkra, és megláttatod: milyen felbecsülése ez a mi életünknek, hogy ezeknek a harcoknak olykor szüksége van ránk, hogy tanúi lehessünk a Te hatalmad diadalmas győzelmének. Áldott légy, hogy a békességnek is szüksége van ránk, hogy Szent Fiad által lehetünk még a békéltetés eszközei. De megvalljuk Urunk, hogy ahhoz előbb nekünk van szükségünk békességre. Hadd álljunk Eléd bűnvallón, kérünk, bocsásd meg az elmúlt hét indulatait, amelyek nem voltak kedvesek Te előtted. Kérünk, hogy Lelkeddel Te övezd fel igazságszeretettel, a megigazulás páncéljával, evangéliumi hűség sarujával, tüzes nyilakat megoltó hit pajzsával, és a dicsőséged fényét tükröző üdvösség sisakjával. S végül add a Lélek kardját, a Te szent szavadat, a te szent neved dicsőségéért! Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 251. dicséret 1. verse: „Meghódol lelkem Tenéked, nagy Felség”

Textus: Mózes 1. könyve 33, 1-11

„Amikor Jákób föltekintett, látta, hogy már jön is Ézsau, és négyszáz férfi van vele. Ekkor szétoztotta a gyermekeket Lea, Ráhel és a két szolgálóleány mellé. Előre állította a szolgálóleányokat és gyermekeiket, mögéjük Leát és gyermekeit, ezek mögé Ráhelt és Józsefet. Ő maga előttük ment, és hétszer borult le a földre, amíg a bátyjához ért. Ézsau eléje futott, megölelte, nyakába borult, megcsókolta, és sírtak. Amikor Ézsau föltekintett, és meglátta az asszonyokat és gyermekeket, azt kérdezte: Kik ezek? Jákób így felelt: A gyermekek, akiket Isten adott kegyelméből a te szolgálóknak. Majd odaléptek a szolgálók gyermekeikkel együtt, és leborultak. Odalépett Lea is gyermekeivel együtt, és leborultak. Végül odalépett József és Ráhel is, és ők is leborultak. Akkor ezt mondta Ézsau: Mire való ez az egész tábor, amellyel találkoztam? Ő ezt felelte: Arra, hogy elnyerjem uram jóindulatát. Ézsau ezt mondta: Van nekem bőven, öcsém, legyen a tied, ami a tied! De Jákób ezt mondta: Ne úgy, hanem ha elnyertem jóindulatodat, fogadd el tőlem ezt az ajándékot! Mert amikor megláttam arcodat, mintha Isten arcát láttam volna, olyan kedvesen fogadtál. Fogadd el ajándékomat, amelyet áldással vittek neked, hiszen Isten kegyelmes volt hozzám, és van mindenem. És addig unszolta őt, amíg el nem fogadta.”

Szeretett Testvérek!

Egy héttel Pünkösöd után, ezen az esti istentiszteleten a mai Igénk rávilágít a Szentléleknek velünk való áldott törődésére. Ahogy Pál apostol fogalmaz, *„maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokkal.”* (Róm 8,26)

Lelki harcainkban nagy vigasztalás ez, hogy a Lélek velünk van, és amikor imádkoznánk és *„nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell”*, a Szentlélek szinte imaharcot folytat értünk. Milyen kegyelem, hogy maga Isten harcol értünk, lelkünk boldogságáért, éppoly valóságosan, ahogy az Ószövetségben az idős Józsué bátorítja az összesereglett népet: *„Istenetek, az Úr harcol értetek, ahogyan megígérte nektek.”* (Józs 23,10) Mai Igénkkel, miközben egy ember nagy lelki harcának és annak békés kimenetele tanúi leszünk, hisszük, hogy közben az élő és ható Ige által maga a Lélek értünk is harcol. Alázzuk meg hát magunkat, és így legyen hitünk épülésére Jákób története.

Ő az, aki ikertestvérével belenő a hit világába, az áldás fontosságába, különösen az elsőszülöttségi áldás gyakorlatába. Ő az, aki Ézsautól egy tál lencsefőzelékért az elsőszülöttségi jogot esküvel megkapta, de mert kellett hozzá az áldás, apjukat, az idős Izsákot háromszorosan is becsapta, elhitette vele, hogy ő az elsőszülött fiú. Annak a szomorú történetnek az egyik kulcsszereplője az édesanya, Rebeka, aki felbízta szeretett fiát, Jákóbot a csalásra. Lám, milyen rossz tanácsadó az édesanyai önzés. Siettetni Isten neki kijelentett ígérését: *„Két nép van méhedben, két nemzet válik ki belődből: az egyik nemzet erősebb lesz a másiknál, de a nagyobbik szolgál a kisebbnek.”* (1Móz 25,23) Amikor kiderült, hogy Jákób már visszafordíthatatlanul megkapta az áldást, a hazaérkező Ézsau apjuktól kijőve hatalmas, gyilkos haragra gerjedt. Az édesanya tanácsára, és az édesapa jóváhagyásával Jákób akkor a rokon Lábánhoz menekült. 20 esztendő telik el úgy, hogy a két testvér nem találkozik. S mindeközben Isten Lelke harcol értük, a testvéri békességért.

Jákóbot három nagy lelki tusakodáson is átviszi, mire Ézsauval találkozik. Az első még a nagybátyjához, Lábánhoz köthető. A második, amikor Istenhez fohászodik Ézsautól való félelmében, s a harmadik a Jabbók-patak partjánál való éjszakai küzdelme Istennel. Mindhárom tusakodása szükséges eleme annak a folyamatnak, ami végül a testvérével való kibéküléshez vezetett. Olyan jó lenne így értelmeznünk az életünket, hogy abban minden történésnek kulcsszerepe van, amit végül meg fogunk majd érteni, és talán még hálát is adunk érte.

Az úgynevezett tükör-elmélet szerint az emberi kapcsolatainkban, a találkozások során a másik ember velünk való viselkedése tükrözi, rámutat a mi hiányosságainkra és a hibáinkra. Valahogy így látjuk Jákób élettörténetét, mintha egy nagy, eltörött tükör darabjai tükröznék vissza, és ébresztgetnék az ő emlékezetét, hogy ki is ő valójában.

1. Már a neve beszédes, „Jákób” azt jelenti „sarkot megragadó”, mivel a születéskor ikerbátyja sarkába kapaszkodva jön a világra. A név másik jelentése a „csaló”. Az apja fölötti család árnyékában, élete derekáig nem is egyszer szenved el valósággal, milyen az, ha valaki család áldozata. Lábán kezdetben örömmel fogadja Jákóbot, de hamar kiderül, hogy ő egy dörzsölt rokon, aki rajta akar meggazdagodni. Évekig nem fizet neki bért, a leányát is csak akkor veheti feleségül, ha 7 évig ingyen dolgozik érte. Aztán becsapja a szerelmes Jákóbot, és a másik, eladósorban lévő lányát küldi be hozzá. A fiatal ember újabb 7 évig dolgozhat fizetség nélkül, ha szeretné Ráheld feleségül. Nem arról van szó, hogy ne lenne öröm javadalom nélkül szolgálni, hiszen nincs is szebb a világon az Úrért való egzisztenciális szolgálatnál, akár hosszú éveken keresztül is, hanem arról, hogy itt tükörszilánkot tartva elé a mi Jákóbunk, egy másik ember csalásának lesz a szenvedő alanya. 14 évnyi szolgálat után, ami Jákób szívében szóra sem érdemes, ilyen az igaz szerelem, újabb 6 évig dolgozik, most már bérért ugyan, de nagybátyja 10-szer is megváltoztatta azt, nyilván lefelé. Nem csoda, ha Jákób élete második nagy elmenekülését érleli. De az Úr Lelke vele van, harcol érte, mert ő az ígéret örököse. „*Akkor ezt mondta az Úr Jákóbnak: Térj vissza atyáid földjére, a rokonaidhoz, én veled leszek!*” (1Móz 31,3) S most látja át igazán, mi mindent kapott a 20 év alatt. Ahogyan a mi életünkben is Isten hazahívó szava kiigazít minden tisztességet, mint életünk felhullámosodott szövetét, s beláttatja velünk, hogy mi gazdagságot adott mellénk.

Jákób családjával felkerekedik, s amikor Lábán utoléri őket, akkor a Károli fordítás szerint 3-szor is kimondja a „lopás” súlyos szavát: „*Mit cselekedtél, hogy megloptad szívemet...*” (1Móz31,26), „*Miért futottál el titkon, s loptál meg engem?*” (1Móz 31,27), „*miért loptad el az én isteneimet?*” (1Móz 31,30), de jellemző módon egyszer sem mondja, „*hát megáldottalak volna Téged és a lányaimat!*” Jákóbnak még 20 év után is csaló és tolvaj a neve, és egy pattanásig feszült konfliktusban végül haragra gerjed. De mert Isten kijelentette apósának, hogy ne mondjon Jákóbnak se jót, se rosszat, szövetségre lépnek. Mert egyedül ennek van értelme. És abban a százszoros neheztelésben Jákób megéli a megbocsátás áldását, és másnap reggel Lábán nem csak megcsókolja övéit, hanem meg is áldja őket! Egy harc, ami áldással végződik. És ahogy Jákób elindul hazafelé, Isten Lelke még nem ereszti, angyalok jelennek meg neki. Akkor önmagát megalázva elhatározza, hogy követeket küld a testvéréhez, megüzenve „*Ezt mondja a te szolgád, Jákób*” (1Móz 32,5). Kitűnik a szolgálalelkűsége, de jön a hír vissza: Ézsau 400 emberrel közeleg.

2. Akkor Jákób a második nagy tusájába kezdett, és imádságban borul Isten elé. A múltban elkövetett bűnök, a kibeszéletlen konfliktus mozdítja a lelkiismeretét. Mert minden csalónak törekeny a békessége. És abban a hiszemben, hogy bátyja bosszúvágygal közeledik, „*nagy félelem és szorongás fogja el*”, de a kérések előtt megszólal a bűnvallás: „*Méltatlan vagyok mindarra a hűségre és szeretetre, amiben szolgádat részesítetted.*” (1Móz 32,11) „*Sok más néma kín szóló szája vagy.*” – ahogy Szabó Lőrinc fogalmaz. Ahogy ott éjszaka imádkozik, ahogy az Úr Lelke harcol érte, az egyszerre jellemformáló erő. És ebben is nagy példa ő számunkra Testvérek, hogy nem vagyunk még készen. Hogy formálhatja még Isten a jellemünket, amíg ki nem ábrázolódik rajtunk a Krisztus. Aztán ő maga válogat ajándékot Ézsauinak, s állítja engesztelő rendbe, ami elsőre talán fondorlatnak tűnik, valójában bekéredzkedés ez a bátyja jóindulatába. Nem látszat-ajándék, hanem nyilvánvaló, amiképp a látszat-kereszttyénség is, szemben az igazzal. S még azon az éjszakán gondoskodón a szeretteit átvitette a Jabbók túlpártjára, hogy ő maga maradjon, válaszra várva.

3. Akkor kezdetét veszi a harmadik nagy tusakodása. A sötétben megjelenik egy drága sziluett, egy mennyei lény alakja. Ráveti magát Jákóbra, és egész éjjel testileg-lelkileg küzd vele. Kiderül, hogy mennyi rendezni valója van, nem is csak Ézsauval, hanem Istennel. Eddigi életének konfliktusai fölött testvérrel, szülővel, még a szeretett meddő feleséggel is, áll egy nagyobb harc: küzdeni Istennel. Az Úr féltőn szerető, lefogó ölelései olyanok, mint a tízparancsolatos megfogalmazás: „tiszteled apádat és anyádat”, „nem lopsz”. Érezzük-e azt a szeretetet, ahogy Isten sorra lehántja szívről ezeket a kérégeket, s Lelkével harcol lelkéért?

S ahogy Jákób küzd az életéért, ahogy minden ember lelke mélyén ott van az elültetett életvág, egy pillanatban egyetlen érintésre csipője fájdalmasan elmozdul. Akkor érti meg, hogy kivel áll ő szemben, ki az, Akinek hatalmában lett volna őt megsemmisíteni, de nem tette, hanem mint az önismeret és istenismeret drága cenzora inkább új nevet ad neki: „*Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.*” (1Móz 32,29) „Csalóból” így lesz „Isten harcosa”, amint az új név jelenti. Ilyen az, ha valaki Isten Szentlelkének józanító hatalmával ölelkezik. Mert Isten többet ad, mint várjuk: mindig saját magát, s vele a szabadító kegyelmét.

„...látám az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem.” (1Móz 32,30) Az Úr iránti mély hála, hit, és szeretet vallomása ez, mely megágyaz az egyetlen igaz elhatározásnak: az Ő kezébe tenni mindenestől az életet.

Ezzel a bizalommal másnap szétosztja csoportokra a családját, és ahogy szeretett fiát Józsefet és Ráhelt a legvédehetőbb hátsó sorba állítja, még egyszer megcsillan egy elejtett tükör keserű csodája, fellángol benne a szeretett gyermek gondja, ahogy édesanyja pont úgy szerette őt. De megkapó dolgot lát a világ: akkor állatárról leszállva, biceg sántán a bátyjához, s 7-szer éri homloka a földet, míg odaér.

Minden leborulásban tervek, amiket megszövkünk, s amik egyszerre szálaira hullnak. Testvérem, lehet, hogy fájdalmadban lassan haladsz, de engedd, hogy a Szeretet meghódítsa a szívedet, és maradj őszinte! Ézsau meglátja ezt az őszinte, elkínzott, de mélységesen megindító, hol leboruló, hol magát szinte vonzó embert, s fut eléje, csókolja, öleli, mígnem szemüket elfutja a könny. Jákób bátyja arcában, mintha „Isten orcáját látná” (1Móz 33,10) s kezdetét veszi a szent unszolás, az ajándékozás tele odaadó figyelmességgel, ahogy Ézsau elfogadja, öccse pedig a megnyert szeretet birtokában azt visszaajánlja. Minek is nekik, a lassú menetnek erős kíséret, ha már erős a szívük? Mert „a boldogabb ember jobb ember” – mondja Spurgeon. S hadd tegyem hozzá: jobb testvér is. Albrecht Dürernek, ennek a magyar származású festőnek van egy képe egy imádkozó kézről, aminek az a története, hogy fiatalon fogadást kötött 16 testvére közül a bátyjával. Aki nyer, az festőiskolába megy, a másik pedig dolgozni egy bányába, hogy tudják fizetni a tanítást. Ő nyert, s amikor kijárta az iskolát, és a család büszkén őt ünnepelte, akkor azt mondta, most rajta a sor, hogy segítse bátyja tanulását. Mire ő felmutatta kezét, mondván a nehéz munkában sorra minden ujja eltörött, azzal ő már soha nem tud festeni. Akkor készült ez a kép, az imádkozó kezeiről, melyek valósággal a bátyja kezei, örök mementójaként annak, hogy a testvéri szeretet önzetlen ajándék, amely nélkül nincs senki, aki e világban boldogulni tudna.

Szeretett Testvérek! Még a legüresebb szívben meggyulladt tűz sem alhat ki véglobbanás nélkül. Minden emberi kapcsolatunk Krisztusban békességre van rendelve. A Szentháromság Isten ebben maga visz győzelemre, amikor a Lélek tusakodik értünk, s elvezet a teljes igazságra (Jn 16,13). Ahogy a Fiú mondja: „*az igazság az, hogy én az Atyához megyek...*” (Jn 16,10) „*Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém.*” (Jn 16,14-15,a)

Ez a mennyei merítés a megváltott győztesek drága biztosítója. Dicsőség a Magasságban! Ámen.

Imádság: *Örökkévaló, Szentháromság Isten! Áldott légy szeretetedért, amellyel földi életünk céljainak elnyeréséről, és szívünk nyugalmanak, lelkünk üdvösségének megnyeréséről örök időktől fogva gondoskodtál, s gondoskodsz ma is, hogy békességgel mehessünk ki ebből a naphól. Áldott légy Urunk, velünk közölt ajándékodért, Igédért, benne Lelked áldott közelségéért. Köszönjük, hogy lelki harcainkban nem nekünk kell elnyomni félelmet és szégyenérzetet, hanem Te vagy az, aki tartást adsz mindannyiunknak és mozdítod a lelkiismeretet. Kérünk Urunk, hogy amit mi felelőtlenül és meggondolatlanul elrontottunk testvéri kapcsolatainkban, segíts helyreállítani a Te jelenléteddel. Áldott légy, hogy van remény emberi, meddő vitáink felett, mert a Te lelked nem mond le rólunk, s kimondhatatlan fohászodással könyörögsz értünk.*

Hadd könyörgjünk most betegeinkért, szenvedő testvéreinkért, akik bezárták magukat végső kétségbeesésükbe, kérünk, hogy nyisd meg szívüket, és gyógyítsd meg őket!

Vigasztaló Lélek! Könyörgünk a gyászolókéért, akiknek ajkaik még megreszketnek szavaik alatt, engedd, hogy egész valójuk békességben tudjon Rád mutatni, aki azt mondtad: „Én vagyok a feltámadás és az élet, és aki hisz én bennem, ha meghal is él.”

Könyörgünk gyülekezetünkért, egyházunkért, népedért, hogy hadd legyen boldog nép, amely meg tudja becsülni a nála letett kincseidet, Szent Fiad váltságának érdemeit. Könyörgünk népünkért határainkon innen és túl, áldd meg felelős emlékezésünket, s az egy szív közös dobbanása hadd legyen a világ előtt örök emlékeztető bizonyossága megtartó, Atyai kegyelmednek. Így áldd meg ezt a ma élő világot, testvéri szeretetközösséggel és Veled való örök szövetséggel. Bennünket magunkat pedig kérünk, kísérv áldásoddal, míg homlokunk meg nem érinti a mennyei Jeruzsálem küszöbét. Szent Fiadért kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

Miatyánk

Adakozás

Záróének: 396. dicséret valamennyi verse: „Ébredj, bizonyágtévő Lélek, a várfalakra örök álljanak”.

Áldás: „A minden kegyelem Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, Ő maga tegyen titeket tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.” (1Pt 5,10-11) Ámen.